

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 22 maja 2012 r.

DOLiS/DEC – 455/12/31693, 31694, 31696, 31697

dot. [...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2 w zw. z art. 22, art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101 poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Państwa M. R. i P. R., dotyczącej przetwarzania ich danych osobowych przez Państwa W. i K. G., za pomocą stosowanego całodobowego monitoringu,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Państwa M. R. i P.R., zwanych dalej Skarżącymi, dotycząca przetwarzania ich danych osobowych przez Państwa W. i K. G., za pomocą stosowanego całodobowego monitoringu. W treści ww. skargi Skarżący podnieśli cyt.: „(...) od miesiąca maja bieżącego roku {2011 r.} właściciele jednej z działek przy tej ulicy, niezamieszkujący w tej miejscowości /W. i K. G. (...)/, będący jednocześnie właścicielami drogi wewnętrznej, na której ustanowiono służebność gruntową dla mieszkańców posesji przylegających do tej drogi, monitorują całodobowo cały jej obszar wraz z fragmentami posesji, bez naszej zgody. O fakcie monitorowania dowiedzieliśmy się stwierdzając istnienie kamer umieszczonych na drodze oraz dzięki znajdującym się w zasobach Policji w W. filmom z monitoringu wizyjnego i fotografii uzyskanych tą samą drogą (...). Nie wiemy też kto jeszcze jest odbiorcą zbieranych w ten sposób informacji o nas, naszym życiu i zwyczajach (...)”. W piśmie z dnia [...] lutego 2012 r. podnieśli również cyt.: „(...) nie mamy możliwości uzyskania informacji, jaki podmiot

jest rzeczywistym właścicielem urządzeń składających się na system monitoringu, nie wiemy kto jest faktycznie odpowiedzialny za przetwarzanie naszych danych osobowych (...)”. Zdaniem Skarżących cyt.: „(...) monitoring zainstalowany jest na drodze wewnętrznej, stanowiącej wprawdzie własność Państwa G. (...) {ale} instalacje i urządzenia monitoringu, a także brama, którą Państwo G. określają jako bramę wjazdową na ich posesję stanowią nielegalne przeszkody uniemożliwiające korzystanie z drogi zgodnie z Planem Zagospodarowania Przestrzennego (...)”. Skarżący zarzucili również cyt.: „(...) nieprawdą jest, jak oświadczają Państwo G., że rejestrują oni jedynie naruszenia ich własności, a także że nagrania są kasowane automatycznie. W donosach do Komendy Rejonowej Policji, Urzędu Gminy, Straży Leśnej i innych, jako załączniki dołączono filmy i zdjęcia pochodzące z monitoringu, które nie obejmują nawet najmniejszej części posesji Państwa G., za to przedstawiają nas w różnych sytuacjach życiowych (...). Dowodami potwierdzającymi zasadność naszej skargi są materiały znajdujące się na przykład w aktach sprawy w Komendzie Powiatowej Policji w W.: sygn. [...], [...], [...], [...], [...] (...)”.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie administracyjne. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń.

1. Jak wynika z kopii odpisu zwykłego księgi wieczystej nr [...] prowadzonej przez Sąd Rejonowy w W., na nieruchomości własności Państwa W. i K. G. (działka nr [...]) ustanowiona jest nieodpłatna służebność przejazdu i przechodu po działce nr [...].
2. Państwo W. i K. G. w piśmie z dnia [...] stycznia 2012 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczyli, iż monitoring służy zapewnieniu ochrony nieruchomości stanowiącej ich własność oraz zapewnieniu im osobistego bezpieczeństwa. Państwo W. i K. G. oświadczyli również, iż cyt.: „(...) nagrania są kasowane automatycznie po upływie czasu wynikającego z uwarunkowań technicznych rejestratora oraz po ich przejrzeniu. Ponadto monitorowaniu podlega droga, która nie jest drogą publiczną tylko naszą prywatną własnością. Skarżący mają prawo korzystania z monitorowanej drogi [ul. P. w B., gmina W.] jedynie w celu przejazdu i przechodu po niej w celu dotarcia do swojej nieruchomości. (...) Wszystkie kamery naszego monitoringu były i są zamontowane w obrębie naszej posesji (...)”. Podkreślili także, iż monitoring zainstalowany jest w szczególności po to, by cyt.: „(...) monitorując bramę wjazdową na naszą posesję mieć wgląd na to, co dzieje się na naszej drodze, z uwagi na bezpieczeństwo nasze i naszej rodziny (...)”. Państwo W. i K. G. oświadczyli ponadto, iż cyt.: „(...) nie jest prawdą, że dokonujemy dokładnych opisów czynności, o których piszą Skarżący. Nie zbieramy dokumentacji na temat mieszkańców, czy ich życia i zwyczajach. Rejestrujemy jedynie naruszanie naszej własności (...)”.
3. W ww. piśmie Państwo W. i K. G. oświadczyli także, że cyt.: „(...) nagrania z monitoringu stanowiły dowody na okoliczność wykroczeń oraz agresywnego zachowania w stosunku

do nas przez Skarżących i ich znajomych w sprawach prowadzonych przez Komendę Policji w W., a także Prokuraturę Rejonową w W. oraz Sąd Cywilny i Karny w W. i zostały przez nas złożone wyłącznie tym organom w celach przeprowadzenia postępowania (...)”. W szczególności wskazali, że cyt.: „(...) w sprawie kradzieży naszych znaków drogowych zamontowanych na drodze przy posesji Skarżących (...) na prośbę Policji złożyliśmy dowód w postaci dokładnych zapisów o obecności Skarżących na drodze w dniu kradzieży znaków z dokładnym naszym opisem (...). Skarżący byli w tej sprawie przesłuchiwani w dniu [...] sierpnia 2011 r. (...)”.

W związku z powyższym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą, ustawa określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Jednakże zgodnie z art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy, ustawa nie stosuje się do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych lub domowych.

W świetle przedstawionych wyżej okoliczności sprawy, nie budzi wątpliwości, iż w trakcie stosowanego przez Państwa W. i K. G. monitoringu, dane osobowe Skarżących są przetwarzane wyłącznie w celu osobistym i domowym, tj. w celu zapewnienia osobistego bezpieczeństwa i zabezpieczenia nieruchomości stanowiącej ich własność, bowiem monitorowana droga jest częścią nieruchomości stanowiącej ich własność, na której ustanowiono służebność przejazdu i przechodu. Jak bowiem oświadczyli Państwo W. i K. G., stosowanie przez nich monitoringu jest wynikiem negatywnych zachowań Skarżących i innych osób prowadzących do naruszeń ich własności, i ma na celu wyeliminowanie tych zachowań poprzez inicjowanie postępowań prawem przewidzianych, jak również wzmoczenie poczucia bezpieczeństwa i ochronę ich własności. Państwo W. i K. G. potwierdzili, iż wykorzystywali dane Skarżących w postaci ich wizerunku utrwalonego za pomocą monitoringu w postępowaniach karnych, jak w szczególności prowadzonych przez Komendę Powiatową Policji w W.. Istotną w sprawie jest okoliczność, iż stosowany przez Państwa W. i K. G. monitoring nie jest wykorzystywany przez nich np. w celach zawodowych, zarobkowych, czy w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Ww. osoby kamery zainstalowały wyłącznie po to, by zabezpieczyć swoją nieruchomość, a zgromadzone w ten sposób nagrania przedstawiły ww. organom w celu przeprowadzenia przez nie stosownych postępowań. Przetwarzanie danych, jakie miało miejsce w niniejszej sprawie, czyli w celu ochrony mienia przez osoby fizyczne oraz w celu dochodzenia przez nie ochrony swych praw poprzez inicjowanie postępowań prawem przewidzianych, jest przetwarzaniem danych w celach osobistych w rozumieniu art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy, do którego nie stosuje się przepisów ustawy.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż jeżeli w ocenie Skarżących wskutek działania Państwa W. i K. G. doszło do naruszenia ich dóbr osobistych, którymi zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.), są w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, mogą oni dochodzić swych roszczeń z tego tytułu w drodze powództwa cywilnego wytoczonego przed właściwy miejscowo sąd powszechny. Zgodnie bowiem z art. 24 Kodeksu cywilnego, ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Przepisy powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, w szczególności w prawie autorskim oraz w prawie wynalazczym.

Mając powyższe na względzie, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).